

min mening helt korrekt, at bilen er et nødvendigt transportmiddel, når man måler med en fleksibel, tidsøkonomisk og miljømæssig målestok, og det burde jo føre til den konklusion, at man fra regeringens side ville arbejde for at forbedre vilkårene for bilejerne, hvis man virkelig mente noget med de støtteerklæringer, man giver til landdistrikterne. Men tværtimod går man ud med store afgiftspakker, som årligt koster danske bilister mange penge, og det kan ikke andet end forringe bilisternes vilkår og dermed gøre det besværligere og mindre attraktivt at bo på landet. Det rimer ikke rigtig sammen.

Når man hævder, at det tidsøkonomisk er det samme, om man bor i byen eller på landet, kan det kun være rigtigt, hvis man har en bil, når man bor på landet. Skulle jeg bruge offentlige transportmidler for at komme herind, ville det tage mindst dobbelt så lang tid som i bil. Trafikministeren vil gerne have, at der etableres nogle flere cykelstier på landet, og det synes jeg er helt fint; men hvis jeg skulle tage på cykel herind, kom jeg nok ikke før næste dag.

Jeg synes, at der med regeringens redegørelse er lagt op til en række gode initiativer, som jeg kun kan håbe der kommer noget frugtbart ud af. Men så må regeringen også sørge for, at de små fremskridt, der bliver gjort gennem ny lovgivning og ændrede administrative rutiner, ikke bliver modarbejdet af anden lovgivning, og hvad man ellers finder på. Den ene lov skulle ikke gerne modarbejde den anden, som man desværre ofte ser.

Jeg håber, at intentionerne i redegørelsen kan blive ført ud i livet, og vi er spændt på det videre forløb.

Poul Nødgaard (DF):

Den 29. februar 1996 havde vi en langvarig debat om netop de samme emner, og jeg kan sådan set henvise til, hvad jeg sagde ved den lejlighed. De, der har lyst til at se det, kan læse det i forhandlingerne side 4302-4345.

Jeg skal derfor kun gøre det meget kort her i dag og starte med at sige, at jeg selv bor i et landdistriktsområde og er meget optaget af, hvad der foregår i mit eget lille område. Jeg vil også gerne have lov at sige til dem, der tror, at det offentlige skal løse alle problemerne, at sådan er det faktisk ikke. I mange af de sager, vi har ude i et sådant landområde, tager vi mere eller mindre problemerne i vores egen hånd og løser dem.

Kommunalt set kunne min egen kommune, Ringsted, måske danne skole. Her har vi et regulært landdistriktsudvalg, der består af folk med stor interesse for landdistrikternes ve og vel og et antal byrådsmedlemmer. Vi holder møde fire, fem eller måske seks gange om året, og her synes jeg, vi på en meget fornuftig måde drøfter små og store problemer med hinanden. Det er byrådsmedlemmernes opgave at gå videre til det kommunale system – det kan være til et kommunalt udvalg eller eventuelt byrådet – med den eller de sager, vi har haft til behandling i landdistriktsudvalget, og mange gange løser vi disse problemer lokalt. Her er der sådan set ikke de store problemer.

Men så kommer der nogle lidt større sager, hvor vi på forskellig vis kommer i om ikke konflikt med så i hvert fald i ret stor uenighed med lovgivningsmagten. Det er så f.eks., når regeringen sammen med de to røde partier, SF og Enhedslisten – som ikke hører så godt efter i øjeblikket – laver det såkaldte afgiftsforlig. Hvad det kommer til at koste for folk, der bor langt ude på landet og er meget afhængige af én, somme tider to biler, er noget, enhver kan sætte sig hen og regne ud. Enhver kan forestille sig, hvad det betyder, nemlig en forøgelse af omkostningerne ved at bo på landet.

Så har der været en lang, lang debat omkring zonelovskompetencen. Der vil jeg da nok sige, at det er en af de ømme sager eller varme kartofler – hvilket udtryk man nu vil bruge. Bare man kunne nå til en enighed om en fleksibel løsning af det problem. Der er det sådan, at hvis nogen tror, at f.eks. Dansk Folkeparti, som jeg tilhører, går ind for, at man skal have lov at lægge et hus lige præcis, hvor man har lyst til, vil jeg sige, at det er slet ikke det, vi taler om. Vi taler om en mere fornuftig disposition i relation til eksisterende forhold.

Nu har vi haft en stor, lang debat om udnyttelse af gårdstuehuse, landbrugsbygningerne osv., og dér er det også rigtigt, at man kan lave visse ting, men også kun visse ting. Jeg mener stadig væk, at det er meget, meget vanskeligt at få lov til at lave en ekstra bolig ved en gård f.eks. i en egnet udhusbygning, så to generationer kunne bo sammen. Jeg mener stadig væk, det er meget svært.

Så står der også her på siderne 26 og 27 opremset med en masse flotte pinde, hvad der skal gøres lettere. Der skal være mere fleksible skiltningsregler i det åbne land. Nu kan jeg nævne bare det som et konkret eksempel. Jeg